

60. Bratislavské
hudobné
slávnosti

BHS

akad. maliarka Ivica Krošlák

28. september 2025

Malá sála
Slovenskej filharmónie

16.00

www.filharmonia.sk

Hlavný usporiadateľ BHS

MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

BHS člen Európskej
asociácie festivalov

EUROPEAN
FESTIVALS
ASSOCIATION

WWW.FILHARMONIA.SK

60. Bratislavské hudobné slávnosti

BRATISLAVA MUSIC FESTIVAL
MUSIKFESTSPIELE BRATISLAVA
FÊTES DE MUSIQUE DE BRATISLAVA
FESTIVAL DE MÚSICA DE BRATISLAVA

**Nad 60. ročníkom Bratislavských
hudobných slávnoŝti prevzal záŝtitu
prezident Slovenskej republiky,
pán Peter Pellegrini.**

Mgr. art. Marián Turner
generálny riaditeľ Slovenskej filharmónie

Manažment BHS

PhDr. Izabela Pažítková
hlavná manažérka

PhDr. Mária Hlavačková
manažérka

Adresa

Slovenská filharmónia
Manažment BHS
Medená 3
816 01 Bratislava
Slovenská republika
Tel.: +421 2 20 475 201/246

www.bhsfestival.sk

Hlavný usporiadateľ BHS
Slovenská filharmónia

z poverenia a s príspevkom
Ministerstva kultúry Slovenskej republiky

BHS – člen Európskej asociácie festivalov

Association Européenne des Festivals
Europäische Festival-Vereinigung

Festivalový výbor BHS

prof. Peter Mikuláš
koncertný umelec
predseda Festivalového výboru BHS

Mgr. Juraj Bubnáš, PhD.
dramaturg Slovenskej filharmónie

prof. Marian Lapšanský
koncertný umelec

PhDr. Ivan Marton
muzikológ

PhDr. Izabela Pažítková
hlavná manažérka BHS

doc. Marek Piaček
hudobný skladateľ

60. Bratislavské hudobné slávnosti

© Peter Brenkus

Moyzesovo kvarteto

Jozef Horváth, husle

Július Horváth, husle

Alexander Lakatoš, viola

Ján Slávik, violončelo

Róbert Lakatos, viola

Ryan Martin Bradshaw, klavír

Wolfgang Amadeus Mozart (1756 – 1791)

Sláčikové kvinteto č. 4 g mol, KV 516 30'

Allegro

Menuetto and Trio. Allegretto

Adagio ma non troppo

Adagio — Allegro

Alexander Moyzes (1906 – 1984)

Sláčikové kvarteto č. 2 in D, op. 66 16'

Introduzione. Allegro ma non troppo. Risoluto

Fuga. Andante sostenuto e molto espressivo.

Allegro. In tempo di andante sostenuto

Finale. Allegro con brio

Antonín Dvořák (1841 – 1904)

Klavírne kvinteto č. 2 A dur, op. 81 40'

Allegro ma non tanto

Dumka. Andante con moto

Scherzo (Furiant)

Finale. Allegro

Koncert pri príležitosti 50. výročia
Moyzesovho kvarteta

Wolfgang Amadeus Mozart, jeden z najznámejších a najžiadanejších hudobných skladateľov a určite jeden z najslávnejších ľudí všetkých čias. Jeho meno nekoluje výlučne v hudobníckych kruhoch; tie suverénne prekračuje ako osobnosť obdarená nevšednými schopnosťami. Mozart je jedným zo symbolov geniality a profesnej dokonalosti. „*Ako tvorca dospel veľmi rýchlo, ale ako muž ostával stále dieťaťom...*“ – touto sentenciou sa neskôr zaoberal aj Arthur Schopenhauer v eseji *Génius*. Nemecký filozof vychádzal z presvedčenia, že tento pojem – teda pojem „génius“ – patrí k slovám, ktoré často a radi v bežnom živote používame, v zásade však ešte nikto uspokojivo nedefinoval jeho obsah a podstatu. Mozart však túto dilemu v mnohom osvetlil svojimi aktivitami. Jeho sestra Nanerl vo svojich spomienkach píše o tom, ako jej maličký brat hneď po tom, čo začal chodiť, zvedavo preludoval na domácom klavíri rôzne intervaly, senzitívne na produkované zvuky reagoval a postupne ich zoradzoval do akéhosi logického celku. Ešte takmer nedosiahol na klaviatúru, ale už „komponoval“. Jeho otec Leopold nič neponechal náhode, začal sa synovi intenzívne venovať s úmyslom čím skôr ho prezentovať na verejnosti. Výcvik bol mimoriadne tvrdý, takže je možné povedať, že Wolfgang Amadeus nemal to, čo patrí k zdravému a harmonickému detstvu. Akoby si potom tento deficit uchovával v zreľšom veku a nevzdával sa radostnej hravosti a fantázií dieťaťa. V oblasti interpretácie a kompozície napredoval šokujúcou rýchlosťou, ale v zásade si chránil to, čo mu bolo v útlom veku odopierané. Žal úspechy takmer v celej Európe, fascinoval a podmaňoval si mocných ľudí, rozdával svojou hudbou pozitívnu energiu. Vzorne slúžil salzburskému Princovi – Arcibiskupovi Hieronymovi Colloredovi. Nával vnútornej tvorivej energie mu po čase spôsoboval frustráciu. Bol limitovaný požiadavkami svojho zamestnávateľa, čo blokovalo jeho osobnú imagináciu. Situácia dospela do otvoreného konfliktu po mníchovskej premiére opery *Idomeneo*. V roku 1791 preto bez arcibiskupovho súhlasu opustil Salzburg a definitívne sa usadil vo Viedni. Vďaka známemu diplomatovi Gotfriedovi van Swietenovi mal v jeho knižnici možnosť študovať diela Johanna Sebastiana Bacha a Georga Friedricha Händla, čo viedlo k zdokonaľovaniu jeho kompozičného prejavu.

Vo Viedni si Mozart svojou nenapodobiteľnou hravosťou a neomylnosťou rýchlo získal priazeň. Aj „jeho cisárske veličenstvo“ patrilo k jeho obdivovateľom. Mozart sypal z rukáva triumfálne tituly v oblasti opery, symfónií, klavírných koncertov, komornej hudby. Rešpektoval dobové kritériá, nikdy však neupadol do manierizmu. Dieťa ukryté v jeho vnútri svojou hravosťou oživovalo existujúce normy a zvyklosti. Mozart bol verejne veľmi dobre známou postavou viedenského kultúrneho života. O to prekvapujúcejšie boli temné inšpirácie, aké sa do jeho hudby postupne vkrádali po roku 1785. Tento údaj vyznieva paradoxne; presne v tom istom období Mozart triumfoval operami *Figarova svadba* a *Don Giovanni*. Skladateľ si vychutnával aplauz a ovácie, predsa však začala jeho psychika vykazovať traumatické polohy. Množili sa trudnomyselné molové diela: *Klavírne koncerty d mol a c mol*, pomalá časť *Klavírneho koncertu A dur*, KV 488 písaná vo vtedy atypickej tónine fis mol, *Klavírne kvarteto g mol*, *Adagio a fuga c mol*, *Symfónia g mol*. Mnohé tituly teda postupne smerovali kamsi k legendárnemu *Rekviem d mol*. Do uvedenej kategórie patrí aj expresívne **Sláčikové kvinteto g mol, KV 516** (1787) pre dvojce huslí, dve violy a violončelo. Obsadenie dvoch viol výrazne determinuje výraz tohto diela. Celá prvá časť je ovládaná pre Mozarta nezvyklou melanchóliu, naznačujúcou azda aj tichú rezignáciu. Menuet je prekvapivo okorenený dramatickými akordmi, ktoré celkom rušia tanečnú atmosféru. Pomalá časť pokračuje v melancholickom trende z prvej časti. Finále síce prekonáva molovú ťažobu introdukcie, ale čosi z neradosných situácií sa neustále vznáša nad brilantnou hudbou. Dodnes nie je celkom známe, čo geniálneho hudobníka ťažilo na duši. Jeho predčasná smrť však mohla byť dôsledkom vážnych problémov, ktoré skladateľ držal v tajnosti...

Etnická hudba – vrátane tej „exotickej“ – postavila pevnú bariéru blokujúcu ďalšie šírenie krízy a dekadencie hudby 20. storočia. Na takejto križovatke dejín sa na prelome storočí ocitli regióny Slovenska, Maďarska a Balkánu. Všade vôkol už mali svojich veľkých hrdinov v oblasti profesionálnej tvorby a pedagogiky. Smerom na východ sa osвета šírila pomalšie a urputnejšie. O to prístupnejšia bola cesta k prameňom, k ľudovej hudbe. V Maďarsku sa

chopili iniciatívy Zoltán Kodály a Béla Bartók. Ich aktivity boli venčené úspechmi. Na území dnešného Slovenska prebiehal tento obrodny proces oveľa ťažšie a pomalšie vzhľadom k neprajným geopolitickým reáliám v rámci monarchie. Napriek úskaliam sa však dianie dostalo do pohybu. Duchovný potenciál, ktorý bol dlhý čas násilne utlmovaný sa začal stále silnejšie drať na povrch. Viedeň a Budapešť boli na dosah a prisun nových informácií bol zabezpečený, čo začali predstavitelia prvej vlny národnej moderny uplatňovať v praxi. Alexander Albrecht, Viliam Figuš-Bystrý, Frico Kafenda, Mikuláš Schneider-Trnavský, Mikuláš Moyzes – skladatelia, ktorí zasiali semená hudobného profesionalizmu aj v utlmovanom kultúrnom prostredí Slovenska.

Jednou z prvých reprezentatívnych osobností na slovenskej skladateľskej scéne bol **Alexander Moyzes**. Narodil sa v roku 1906. Na Slovensku ešte nefungovalo umelecké školstvo na profesionálnej úrovni, a preto Alexander Moyzes nadobudol hudobné vzdelanie v Prahe. Roky strávené u Vítězslava Nováka na majstrovskej škole Pražského konzervatória naňho silno zapôsobili. Už tam sa začal prezentovať ako silná individualita s vyhraneným názorom. Študoval tam spoločne s Jaroslavom Ježkom, čo ho nakriatlo napísať *Džezovú sonátu pre klavír* a aj iné džezové miniatúry. Zásadovosť a cieľavedomosť – tieto charakterové črty si zachovával až do smrti. Prinášali mu často spoločenské prepady, traumy, problémy, nevraživosť kolegov aj študentov – nikdy však neustúpil z pozície „tvrdohlavca“. V kádrovom posudku z kritického roku 1972 napísali „súdruhovia“ neprajný ortiel: *„Je povahy veľmi zložitej, prejavujúcej sa silnými individualistickými črtami.“* – čo bolo v tom čase veľmi nebezpečné. Moyzes bol univerzálnym typom skladateľa, stál pri zrode hudobných inštitúcií na Slovensku. Jeho doménou bola symfónia – bol akýmsi slovenským Šostakovičom. Venoval sa však samozrejme aj komornej a piesňovej tvorbe, skvelým úpravám ľudovej piesne, filmovej hudbe... Výrazné etnické prvky sú v rovnováhe s robustnou dramatickosťou a s hrdou, mužnou lyrikou. Hoci nie vždy je možné ich identifikovať, zákonitosti ľudovej piesne mali silný vplyv na Moyzesovu melodickú, rytmickú a harmonickú imagináciu. Do žánru sláčikového

kvarteta zasiahol Moyzes štyrmi opusmi. Druhý z nich pochádza z roku 1969. Vtedajšie Československo sa ocitlo v enormne zložitej situácii po vpáde vojsk Varšavskej zmluvy. Alexander Moyzes reagoval na drastickú okupáciu mimoriadne citlivo a – dá sa povedať – hrdinsky. V *Ôsmej symfónii* vyjadril ostrý občiansky protest voči tejto násilnej udalosti. Vzдор kombinovaný z hlbokým smútkom prenikli aj do **Sláčikového kvarteta č. 2 in D, op. 66**. Moyzes v tomto koncentrovanom diele zameral pozornosť na barokový model cyklickej trojčasťovej sonáty. Po dramatickej *Introdukcii* nasleduje meditatívna fúga, vedená majstrovským spôsobom. Namiesto širšieho rozvedenia fúgovej spleti hlasov znie uprostred pasáž scherzového charakteru. Tretia časť je búrlivým *Allegrom*.

Česká (a všeobecne slovanská) hudobná tradícia a ľudová hudba bola zdrojom inšpirácie a invencie aj pre **Antonína Dvořáka**. Na prahu jeho celosvetovej slávy stáli krehké *Moravské dvojspevy* – dielo, ktoré uvádza interpreta a poslucháča do nevyčerpatelných zdrojov hudby, zakódovaných do samotnej podstaty bytia človeka a ľudstva. Dvořák odložil „umelé“ príkrasy, rafinované kompozičné postupy; moravskú hudbu ponechal v jej nádhernej nahote a tým si získal srdcia štipendijnej komisie vo Viedni, srdce Johanna Brahmsa a jeho berlínskeho vydavateľa Simrocka. Obrovskú popularitu a obdiv si získali aj *Slovanské tance*. Na rozdiel od Bedřicha Smetanu, ktorý používal folklórne prvky v zásade prvoplánovo, sa Dvořák vydal cestou odkrývania vnútorných zákonitostí a súvislostí s „veľkou“ tvorbou.

„Hlavný Dvořákov význam spočíva v tom, že český národný hudobný dialekt zlúčil so všeobecným svetovým jazykom, a to vo výrazne väčšej miere ako Smetana. Dá sa dokonca povedať, že Smetana si len prisadol na Dvořákov triumfálny voz v čase, kedy sa ten už nachádzal na ceste svetom. Až Dvořák spôsobil svojou inštrumentálnou hudbou, že svet začal dôverovať čistému razeniu dukátov, za aké bola predaná Smetanova Nevesta a že cudzina pokojnejšie nasledovala jeho staršieho druha Smetanu na brehy jeho Vltavy, keď už bola zvedená rozkošnými tancami a piesňami mladšieho Dvořáka...“ (Neue Freie Presse po smrti Antonína Dvořáka, máj 1904). Dvořák vždy načúval ohlasom z plenéru, z vidieka a z tejto klenotnice dokázal

vyskladať mimoriadne efektné kompozície. V zásade ho vždy fascinovali veľké hudobné útvary symfonického a operného žánru. Aj množstvo komorných skladieb akoby smerovalo k týmto métam. Patrí sem určite aj **Klavírne kvinteto č. 2 A dur, op. 81** (1887). *„Je to dielo vzácnnej hodnoty, sviežeho tematického materiálu a imponujúcej hĺbky spracovania. Nie je možné vyzdvihnúť žiadnu zo štyroch častí, pretože vrelé Allegro a poetická Dumka sú strhujúce rovnako ako bujarý Furiant a vtipné Finále. Skladba pôsobí nádherným zvukovým dojmom a obsahuje množstvo zaujímavých a originálnych efektov v oblasti inštrumentácie – a to je v prípade Dvořáka celkom samozrejmé.“* Hodnotenie Josefa Bohuslava Foersterera nepotrebuje komentár. Dvořák písal tento opus v období, kedy sa zaoberal aj revíziou mladíckych titulov.

Medzi týmito juvenáliami sa nachádzalo aj *Klavírne kvinteto A dur*, ktoré však Dvořák sám hodnotil ako nepoužiteľné na verejnosti. Na vrchole slávy akoby potreboval vykonať „reparát“ a skomponoval naozaj grandióznu skladbu plnú energie, milých prekvapení a majstorskej práce s detailmi. Kvinteto ocenil aj Peter Iljič Čajkovskij počas návštevy v Prahe: *„Hrali Smetanovo kvarteto, Kovařicovo kvarteto a Dvořákovu kvinteto. Posledne menovaný bol voči mne veľmi milý a jeho Kvinteto sa mi páči.“* Dumka a Furiant síce čerpajú inšpiráciu z ľudovej hudby, sú však bravúrne situované do „všeeurópskeho“ kontextu – a to je presne črta, ktorú si na Dvořákovi váži celý svet. Hlási sa hrdlo k svojmu pôvodu, nechce ho však presadzovať prvoplánovo a nezdravo „národniansky“. Česko je v jeho koncepte súčasťou Európy. Počas svojho pôsobenia v New Yorku takisto nezabúdala na „českú muziku“ a získaval si srdcia tamojších poslucháčov, študentov, producentov a manažérov. Antonín Dvořák je teda skutočne „svetovým Čechom“ a dosiahol to bez transparentov a vyhlásení o akejsi národnej hrdosti. Dokázal to svojím vrelým srdcom a bystrou myslou.

Igor Javorský

Moyzesovo kvarteto

© Rastislav Štúr

Moyzesovo kvarteto je od svojho založenia na Konzervatóriu v Bratislave roku 1975 (A. Vrtel) jedným z najvýznamnejších komorných zoskupení na Slovensku. Členovia kvarteta sú absolventmi VŠMU v Bratislave (T. Gašparek). V štúdiách pokračovali na Hochschule für Musik und darstellende Kunst vo Viedni (F. Samohyl, G. Pichler).

Už počas štúdií kvarteto získalo viacero laureátskych titulov na domácich, ale i medzinárodných súťažiach (Evian). V roku 1998 získalo cenu brazílskych skladateľov za najlepšie CD brazílskej komornej hudby (G. Bauer, H. Crowl). V rokoch 1986 – 2005 patrilo Moyzesovo kvarteto k umeleckým súborom Slovenskej filharmónie. Slovenskú hudobnú kultúru reprezentovalo s úspechom takmer vo všetkých štátoch Európy, v Japonsku, Indii, Maroku, USA, Kanade, na Faerských ostrovoch a na Kube. V roku 2000 bola Moyzesovmu kvartetu udelená cena Fricka Kafendu a zároveň Cena kritiky. V roku 2015 získal súbor prestížnu Cenu Tatru banky za umenie a bol poctený Cenou ministra kultúry SR za umenie. Repertoár telesa zahŕňa všetky štýlové obdobia, nevynímajúc ani tvorbu súčasných slovenských autorov, z ktorých mnohí skladby kvartetu priamo dedikovali.

Dlhodobá a cieľavedomá sa venuje nahrávaniu nových kompaktných diskov (súbor nahral vyše 40 CD, na ktorých sú zastúpení skladatelia A. Albrecht, J. L. Bella, J. Cikker, A. Dvořák, A. T. Grečaninov, E. H. Grieg, L. Kupkovič, W. A. Mozart, A. Moyzes, M. Moyzes, M. Ravel, F. Schmidt, B. Smetana, E. Suchoň, D. Šostakovič, G. Verdi, I. Zeljenka a ďalší) a realizovaniu nahrávok pre slovenský rozhlas i zahraničné rozhlasové spoločnosti.

Počas svojej existencie koncertovalo vo významných hudobných sálach sveta: Schauspielhaus v Berlíne, Mozarteum v Salzburgu, Gewandhaus v Lipsku, Teatro Real v Madride, Cathédrale Saint-Louis des Invalides v Paríži, Merkin Hall v New Yorku, Walter Hall v Toronte, Musikverein vo Viedni, Auditórium v Ríme, Malá sála Šostakovičovej filharmónie v Petrohrade. Koncertovalo i v Barcelone, Bruseli, Budapešti, Kyjeve, Miláne, Mníchove, Moskve, Osake, Prahe, Tokiu, Varšave či Ženeve.

Moyzesovo kvarteto nahralo i hudbu k niekoľkým úspešným slovenským filmom. Od roku 2006 bolo Moyzesovo kvarteto komorným súborom mesta Modra, od roku 2008 sa stalo komorným súborom mesta Skalica. 40 rokov bol primárom Moyzesovho kvarteta Stanislav Mucha, od roku 2016 je ním Jozef Horváth. V roku 2022 vystriedal Františka Töröka na pozícii druhých huslí Július Horváth (člen skupiny 1. huslí Slovenskej filharmónie). Na poste violy a violončela pôsobia dlhoroční členovia: Alexander Lakatoš (člen Symfonického orchester Slovenského rozhlasu) a zakladajúci člen Moyzesovho kvarteta Ján Slávik (koncertný majster Slovenskej filharmónie).

Tento rok (2025) oslavuje Moyzesovo kvarteto svoje 50. jubileum. V posledných rokoch kvarteto nahralo 2CD s tromi sláčikovými kvartetami J. N. Hummela a CD s tromi sláčikovými kvartetami Vladislava Šarišského. V roku 2021 nahralo svoje nové CD s dielami slovenských autorov (A. Moyzes, I. Zeljenka, M. Varga, L. Burlas, E. Krák). Tento rok vydáva kvarteto tri majstrovské opusy Josepha Haydna vo vydavateľstve Real Music House.

Róbert Lakatos

Róbert Lakatos vyštudoval Konzervatórium v Bratislave a neskôr aj Vysokú školu múzických umení v Bratislave. Pôsobil 7 rokov ako člen Slovenskej filharmónie, 16 rokov ako člen orchestra Solistes Européens Luxembourg a 8 rokov zastával funkciu vedúceho hudobnej zložky divadla Thália v Košiciach. Od roku 2019 pôsobí ako riaditeľ Mestského kultúrneho strediska Béni Egressyho v Komárne. Spolu s hobojsom Ivanom Dankom a klaviristom Ladislavom Fančovičom tvoria Hugo Kauder Trio. V roku 2017 založil Komorný orchester Beliczay. Róbert Lakatos tiež spolupracoval s viacerými poprednými interpretmi a hudobnými telesami (František Herman, György Konrád, Julian Rachlin, Vlachovo kvarteto, Heroldovo kvarteto, Moyzesovo kvarteto, Slovenské kvarteto, Cappella Istropolitana, Pressburger Philharmoniker a i.).

Ryan Martin Bradshaw

Ryan Martin Bradshaw je 18-ročný slovensko-austrálsky klavirista. Svoje prvé vystúpenie s orchestrom absolvoval už ako osemročný a ako štrnásťročný sa stal najmladším rezidenčným sólistom Slovenského rozhlasového symfonického orchestra.

Bradshaw je laureátom vyše 20 medzinárodných klavírných súťaží, vrátane prvých cien na Concertino Praga, klavírnej súťaže Vladimira Kraineva v Moskve, Chopinovej klavírnej súťaže pre mládež v Szafarni v Poľsku, na súťaži Bélu Bartóka v Grazi, Mladi virtuosi v Záhrebe a v Sofii. Na medzinárodnej klavírnej súťaži v Aarhuse získal tri ocenenia vrátane ceny publika. Medzi ďalšie významné súťaže patria Ettlingen, súťaž Franza Liszta vo Weimare a MozArte v Aachene. Získal aj špeciálnu cenu Konzervatória P. I. Čajkovského a ocenenie EMCY.

Pravidelne ho pozývajú na rôzne hudobné festivaly a spolupracuje s orchestrami ako Symfonický orchester Českého rozhlasu (na novoročnom koncerte pod vedením Petra Popelku), Symfonický orchester Slovenského rozhlasu (Ondrej Lenárd), Ruský národný orchester, Filharmónia v Lodži či Štátny komorný orchester Žilina a orchester v Bielsku-Bialej.

Predstavil sa vo významných koncertných sálach ako Musikverein (Brahmsova sála), Čajkovského a Svetlanovská sála v Moskve, Rudolfinum (Dvořákova sieň) v Prahe, viedenský Konzerthaus (Mozartova sála), Mozarteum v Salzburgu, Slovenská filharmónia, Akadémia Franza Liszta v Budapešti, Musikhuset v Aarhuse a Casino Bern.

V marci 2021 vydal Český rozhlas jeho prvé CD. Bradshaw absolvoval majstrovské kurzy s renomovanými klaviristami, ako sú Dang Thai Son, Fabio Bidini, Tamás Ungár, Yoheved Kaplinsky, Michail Voskresensky, Cyprien Katsaris a mnohí ďalší. Mal tiež možnosť vystúpiť pred legendárnou klaviristkou Marthou Argerich.

Od desiatich rokov študoval na Universität für Musik und darstellende Kunst vo Viedni v triede pre mimoriadne nadané deti. V súčasnosti pokračuje v štúdiu na Birmingham Royal Conservatoire pod vedením prof. Pascala Nemirovského. Bradshaw je od septembra aj študentom prestížnej Warwick University vo Veľkej Británii, kde študuje bakalársky program matematika a fyzika.

Ars musica

KAŽDÝ PRACOVNÝ DEŇ 10.00

Exkluzívne koncerty zo sveta

PONDELOK 19.00

Veľké hudobné diela

ŠTVRTOK 20.30

Koncertné Rádio Devín

PIATOK 19.00

Operné Rádio Devín

SOBOTA 19.00

rtv:

: RÁDIO DEVÍN

Forbes

KAŽDODENNÁ
DÁVKA INŠPIRÁCIE

WWW.FORBES.SK

Hrdý partner Slovenskej filharmónie

Partneri a mediálni partneri

• RÁDIO DEVÍN

PREDAJ VSTUPENIEK

v pokladnici Slovenskej filharmónie/budova Reduty

pondelok – piatok 12.00 – 18.00
a hodinu pred každým koncertom

telefón: +421 2 20 475 293 | **e-mail:** vstupenky.bhs@filharmonia.sk

predaj vstupeniek on-line: www.filharmonia.sk

Zmena programu a účinkujúcich vyhradená

Autorka výtvarného diela na obálke: akad. maliarka Ivica Krošláková

Vydala: Slovenská filharmónia

Zostavil: Kristína Gotthardtová, Juraj Bubnáš a Manažment BHS
Slovenská filharmónia je štátna príspevková organizácia MK SR.

